

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Partit únic, o coordinació d'agrupaments?

En les planes de La Nau es va descabdellant una enquesta sobre l'Esquerra Republicana, i un dels punts concrets que tracta es refereix a la major conveniència de crear un partit únic o bé de coordinar els diferents agrupaments existents. Encara que nosaltres siguem republicans i federals, no podem estar inclosos dintre una classificació que en eludir el problema social agafa, plenament, un regust burgès. Però la circumstància de constituir el programa polític d'una Esquerra Republicana una part del nostre ideari ens inclina a exposar el nostre pensament amb tota claredat.

Considerem un mal greu l'existència de diferents partits republicans. Encara ens sembla pitjor el fet d'haver-hi agrupaments locals republicans amb disciplina pròpia. Aquesta situació desfavorable per al triomf de les idees republicanes s'atenua, però no es resol, amb una coordinació d'agrupaments.

Es curiós, a més a més, que aquesta diversitat de matisos, que en molts casos no representa res més que una incompatibilitat de caràcters entre els que es creuen cabdills nats, continuï en uns moments en què tots els esforços i totes les voluntats actuant en un front únic i amb comandament únic serien, potser, inoperants.

Actualment, arreu del món, els partits polítics tenen una decisiva tendència a defensar interessos. D'aquí ve la polarització de les diverses ideologies polítiques en dos camps ben determinats: a una banda els socialistes; en l'altra els nacionalistes o reaccionaris o conservadors. A casa nostra passa una cosa semblant, difícil de comprendre fixant-se, únicament, en la terminologia dels partits, però no per això menys real. Tots els partidaris del règim capitalista actuaran, políticament, com a monàrquics o com a republicans, segons quina sigui la forma de govern que creguin més apta per defensar el capitalisme. I si tots els socialistes som republicans és perquè creiem que aquesta forma de govern és l'única apta per implantar el socialisme.

Una esquerra republicana, mentre coincideixin aquests factors, té poques probabilitats d'esdevenir una força política apta per governar. Encara que la burgesia, en un moment donat, considerés que els seus interessos estaven millor representats en un règim republicà, no per això prestaria el seu suport a una esquerra republicana, sinó que constituiria

una força republicana i alhora conservadora.

Nosaltres que desitjariem equivocarnos i, per tant, veure una esquerra republicana forta, ens creiem en el deure, però, de proclamar que l'actitud que avui incumbeix als homes veritablement d'esquerra, preocupats de la realització del seu ideari, és incorporar-se al socialisme.

La social-democràcia vienesa

per JAUME MIRAVITLLES

Els esdeveniments que s'han produït darrerament a Austria són prou importants perquè ens mereixin un comentari especial. Tota l'eficàcia de l'austro-marxisme està en joc i això, pels que saben la influència fortíssima que el socialisme austriac exerceix a Europa, té una importància capital.

El tractat de Versalles, basant-se en la necessitat de "descongestionar" els imperis centrals, creà l'estat macrocefal d'Austria, compost d'una vasta comarca de 4 milions de pagesos i d'una vila, antiga capital d'un prestigiós imperi, habituada a les pompes de la cort, famosa entre totes les viles aristocràtiques: Viena.

L'estat de misèria en què caigué Viena, després de l'amputació de l'imperi austro-hongarès, es farà comprensible si hom considera quina fóra la situació de Madrid l'endemà d'una disgregació ibèrica que la limités a capital de Castilla la Nueva.

El moviment obrer prengué, en aquestes condicions, una extensió inusitada. En poc temps una majoria compacta portava Renner a la cancelleria socialista. Els socialistes prenien, encara, el municipi de Viena i obtenien, per la Constitució, l'autonomia administrativa de la capital.

La majoria parlamentària, però, era molt precària. Els socialistes tenien, en efecte, un sol vot de majoria sobre el partit social-cristià (Monsenyor Seipel).

Les indecisions de Renner, el canceller, la forta crisi econòmica que Austria travessà, produïren la caiguda del govern socialista, que fou reemplaçat per una coalició al cap de la qual es trobà Mayr.

Les eleccions de 1920, explotant la fretura de solucions socialistes operants, proclamaren la desfeta de la democràcia. Els socialistes perderen un 17 per 100 dels vots i els reaccionaris prengueren la direcció dels afers públics — Schöber, l'actual Cancellier, ja fou aleshores proclamat leader.

Ara bé, malgrat la desfeta governamental dels socialistes, la reacció no ha tingut mai el nombre de vots necessari per provocar una revisió de la Constitució. I des de fa temps Austria viu la paradoxa política d'un govern reaccionari regit per una Constitució molt democràtica.

Es amb l'ajuda d'aquesta constitució que el socialisme s'ha mantingut i fins i

SOLUCIO RAPIDA

—Com pot comprendre, el senyor Duran guanya més i jo treballo més que ell.

—Bé, doncs; des de demà el senyor Duran guanyarà com vostè.